

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဒဂုန်တာရာ

ဝင်းမင်း
ပွင့်လင်း

ဆရာကြီး ဘဝင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ၁၄၂ နှစ် ပြည့်အမှတ် ဇူလိုင်လ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ထုတ်ဝေသည်။

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
၁၄၂ နှစ် ပြည့်အမှတ်တရအဖြစ်
ဆရာဒဂုန်တာရာရေးသားခဲ့သော
သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဆောင်းပါးများကို
စုစည်းထုတ်ဝေသည်။

DGT0004

1,500.00 KS

mg y o e . c o m

ပိုင်းလေး အုပ်စု

စာမျက်နှာ ၁၀၀ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ သင်္ဃာတိုက်၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၈၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

ရောင်းစား ၁ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mg y o e . c o m

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဝင်းပေဒ
၂၂
ဒဂုန်တာရာ

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
၁၄၂ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ စုစည်းသည်။

မေမေကြီး ၂၀၁၈

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။	ပီကင်းမြို့ ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီး	
	၁၆၀၀,၀၀၀,၀၀၀ လူထုလှုပ်ရှားမှုအား လေ့လာချက်	၁
၂။	သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် ပြည်သူ	၁၉
၃။	သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် ကမ္ဘာ	၂၆
၄။	နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း	၃၇
၅။	ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း	၄၂
၆။	မဟာသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း	၄၇
၇။	ဆရာကြီး၏ မဟာအစဉ်အလာ	၅၂
၈။	သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း (သို့မဟုတ်) ငြိမ်းချမ်းမိသုကာ	၆၅
၉။	သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် နေခဲ့ရသောရက်များ	၈၀
၁၀။	ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ စာပေအနုပညာ	
	(၀၁) မှိုင်းဗေဒ	၉၅

ပီကင်းမြို့ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီး
၁၆၀၀,၀၀၀,၀၀၀ လူထုလှုပ်ရှားမှုအား လေ့လာချက်

ပုလိပ်ရုံး၊ ဒွန်မောင်းလေဆိပ်နှင့် ခါးပိုက်နှိုက်

လွန်ခဲ့သော အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့မှ ၁၂ ရက်နေ့အထိ ပီကင်းမြို့တွင် ကျင်းပသော ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီးမှာ အာရှတိုက်နှင့် ပစိဖိတ်ဒေသဆိုင်ရာ တိုင်းပြည်တစ်ဝန်းလုံးမှ လူထု၏ ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီး ဖြစ်ပေသည်။ အာရှတိုက်နယ်မြေနှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာရေနှင့်ထိစပ်ရာ ဒေသရှိ တိုင်းပြည်များမှ ကိုယ်စားလှယ်များ တက်ရောက်ကြပေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်မှာ 'ပြင်ဆင်ရေးကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်' အဖြစ် ညီလာခံကြီးမကျင်းပမီ ရက်သတ္တ (၁) ပတ်ခန့်က ကြိုတင်သွားရန် ဖြစ်ပေ၏။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေးကော်မတီ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌများထဲမှ ပထမ ဦးထွန်းအောင်ကျော် (စာရေးသမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ) ကို ပြင်ဆင်ရေးကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ရွေးချယ်ထား၏။ နောက်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မရသဖြင့် ကျန်သော ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌများထဲမှ ကျွန်တော့်ကို

ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်မှာလည်း “ငွေရေး ကြေးရေး” အခက်အခဲကြောင့် စောစောမသွားဖြစ်ဘဲ နောက်ကျနေပြီး စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်ကျမှ သွားရန် သေချာတော့၏။ ထိုနေ့ပင် လူဝင်လူထွက်ရုံးသို့ သွား၍ ‘ဒီဖောင်’ ဟု ခေါ်သော နိုင်ငံထွက်လက်မှတ် လျှောက်လွှာတင်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် မင်္ဂလာခုံမှ လေယာဉ်ပျံထွက်လေသည်။ ဘန်ကောက်၊ ဒွန်မောင်းလေယာဉ်ပျံကွင်း၌ ခေတ္တနားလေသည်။ သို့နားနေစဉ် ကြန့်ကြာမှုတစ်ခု တွေ့ရပြန်သည်။ အားလုံး ကိုယ်စားလှယ် ၂၈ ဦးအနက် ၂၀ အတွက်သာ လေယာဉ်ပျံနေရာရ၍ ကျန် ၈ ယောက်မှာ နေဝက်တစ်ပတ် စောင့်ရန် ဖြစ်သည်။ ညဘက်မှ ဟောင်ကောင်သို့ ထွက်ရမည်ဖြစ်၍ နေရာရသောသူများမှာ ဘန်ကောက်မြို့ထဲရှိ ဟိုတယ်သို့ သွားကြလေပြီ။ ကျန်သော ၈ ဦးကို ယိုးဒယား ဗီဇာမရှိဆို၍ ချက်ချင်းပင် လေယာဉ်ပျံနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပို့လေသည်။ ၈ ဦးထဲ ကျွန်တော်လည်း ပါလေသည်။ ရန်နိုင်စိန်က “ကျုပ်တို့တော့ အိမ်ပြန်ရင် တစ္ဆေခြောက်တယ် ထင်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောကာ ရယ်မောနေသည်။ ညနေဘက် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လူဝင်လူထွက်ရုံး တန်းသွားကာ ‘ဒီဖောင်’ လက်မှတ်အသစ်တစ်ခု ထပ်လျှောက်ရပြန်သည်။ ည ၁၀ နာရီလောက်မှ အားလုံး ပြီးစီးသည်။

အခြားလေကြောင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် စကားပြောပြီး ၃၀ ရက်နေ့ ညနေ ထွက်လာကာ ဘန်ကောက်၌ ခေတ္တနားပြီး တစ်ညလုံး ပျံသန်းရာ အောက်တိုဘာလ ၁ ရက်နေ့မနက် ကောလုံ (ဟောင်ကောင်) သို့ ရောက်လေသည်။ ကောလုံလေဆိပ်မှ ပီနင်ဆူလာ ဟိုတယ်သို့ သွားကြပြီး ဘူတာရုံအဆင်း၌ “ခါးပိုက်နှိုက် သတိထားပါ” ဟု တရုတ်မိတ်ဆွေများက သတိပေးကြသည်။ ကောလုံဘူတာရုံမှ ကန်တုံ(တရုတ်ပြည်)

သို့ မီးရထားစီးရလေသည်။ ကန်တုံသို့ ညဘက်ရောက်သွားလေသည်။
ထိုညမှာ အမျိုးသားနေ့ဖြစ်ရာ ပုလဲမြစ်ထဲတွင် မီးပုံစီးပဒေသာ
ဖြင့် ထွန်းညှိထားသော လှေသင်္ဘောများသည် တေးတညံ့ဖြင့် ပျော်
ကာ မြူးရွင်လျက် ရှိကြသည်။ ပုလဲမြစ်ရေတွင်ကား ကြယ်နီများဖြင့်
တဖိတ်ဖိတ် လူးလွန်နေလေသည်။

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးလွန်ပွဲ

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲလောက်တွင် ကန်တုံမှ လေ
ယာဉ်ပျံနှင့် ထွက်လေသည်။ ညီလာခံကြီး မှီအောင် လေယာဉ်ပျံ စီစဉ်
ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံတွင် နောက်ကျနေသော အိန္ဒိယ
ကိုယ်စားလှယ် ၂ ဦးလည်း ပါသည်။ ညနေစောင်း ၅ နာရီခွဲလောက်တွင်
'ဟောင်ကောင်' မြို့သို့ ရောက်သည်။ ဟောင်ကောင် ငြိမ်းချမ်းရေးကော်မတီ
ဧည့်ခံပွဲရှိ၍ လေဆိပ်ရှိ ဧည့်ခန်းတွင် တစ်နာရီခန့် နေကြရသည်။

ဟောင်ကောင်၌ ဩစတြေးလျမှ ကျွန်တော်တို့လိုပင် နောက်ကျ
နေသော အမျိုးသမီး ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦး တွေ့ရသည်။ သူတို့သည်
ကန်တုံမှ မီးရထားဖြင့် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ 'ဟောင်ကောင်' မှ
ထွက်လာသောအခါ သူတို့လည်း လေယာဉ်ပျံတွင် အတူပါလာသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သာဒင် (ဟင်္သာတ) မှာ ထိုအမျိုးသမီး ၂ ဦး
နှင့် စကားပြောခွင့်ရလေသည်။ မစ္စဗယ်လင်ပယ်လ်မား ဆိုသူမှာ
နယူးဆောက်ဝေးနယ် ကျောင်းဆရာသမဂ္ဂမှဖြစ်၍ ဆစ်ဒနီမြို့တွင်
ကျောင်းဆရာမလုပ်သည်။ တစ်ဦးမှာ မစ္စစ်ကက်စီကောဘန်းဖြစ်၍၊
မဲလဘုန်းမြို့မှ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်
'အခက်အခဲ' ကြောင့် ကြန့်ကြာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟယ်လင်နှင့် ကက်စီ
မှာ တစ်ယောက်တကွဲစီ လာကြရသည်။ ကက်စီမှာ ဗြိတိသျှနိုင်ငံကူး

လက်မှတ်ရှိ၍ ဟောင်ကောင်သို့ တောက်လျှောက်လာနိုင်သည်။ ဟယ်လင်မှာ ဩစတြေးလျအစိုးရက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ထုတ်ပေး၍ အင်ဒိုနီးရှားပြည် ဂျာကာတာသို့သွားပြီး တစ်ဖန် စင်ကာပူကူး၍ ဆေးရုံးသို့ လာရသည်။ ဆေးရုံးကမှ ဟောင်ကောင်သို့ လာရသည်။ နှစ်ယောက်ဟောင်ကောင်၌ ဆုံကြသည်။ မိန်းမသားများ ဖြစ်သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးစိတ်ပြင်းပြလွန်း၍ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်နင်းကာ ညီလာခံကြီးသို့ တက်ကြလေသည်။

လက်အောက်ခံနှင့် လက်အောက်ခံတစ်ပိုင်း နိုင်ငံများမှာ အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက်များ အကြားမှ ညီလာခံကြီးသို့ တက်ကြရသည်။ ဂျပန်ပြည်မှ ကိုယ်စားလှယ်အချို့မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မရ၍ တံငါလှေနှင့် တရုတ်ပြည်မဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ဖြတ်ကူးလာကြရသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီး မတက်ဖြစ်အောင် အစိုးရများကလည်း ဟန့်တားဆီးကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် အလုပ်မှပင် ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံကြရသည်။ (နယူးဇီလန် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သော ကားအလုပ်သမားတစ်ဦးမှာ အလုပ်မှထုတ်ပစ်ပြီဟူသော သတင်းကို ညီလာခံအပြီး၌ ကြားရသည်။) ရန်နိုင်စိန်ဆိုလျှင် အစိုးရ ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်ဌာနမှထွက်၍ ညီလာခံသို့ တက်ခဲ့ရပေသည်။ စစ်မလိုလားသည့် ပြည်သူတို့က ကူညီသည်များလည်း ရှိ၏။ အမေရိကစစ်သားတစ်ဦးမှာ သူ၏ ကိုရီးယားစစ်ဆုငွေကို အမေရိကန်ကိုယ်စားလှယ်၏ ခရီးစရိတ်အတွက် ပေးလှူသည်။

အစိုးရ၏ အမျိုးမျိုးသော အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများ ကြားမှပင် ခရီးမိုင်ပေါင်း များစွာကို ဖြတ်သန်းလျက် စစ်မလိုလားသော ပြည်သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်အပေါင်းသည် ငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံကြီးသို့ အားခဲ၍ တက်လာကြပေသည်။

ည ၉ နာရီခွဲလောက်၌ လေယာဉ်ပျံသည် ပီကင်းမြို့လေဆိပ်သို့

သက်ဆင်းလေပြီ။ ယခင်တစ်ခေါက်က ညနေဘက်ဖြစ်၍ ပီကင်းမြို့၏ နိသော နန်းတော်နှင့် စိမ်းညိုသော သစ်ပင်များကို ရှုမြင်ခဲ့ရသည်။ ယခုကား ညအမှောင်ဝယ် မီးရောင်မီးတန်းတို့ကိုသာ မြင်ရတော့သည်။

လေယာဉ်ပျံ လှေကားမှဆင်းလျှင် ပရိသတ်ကြီး သစ္စာပန်းခိုင် များနှင့် ပူဇွေးသော ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် မီးမောင်းအလင်းရောင်တို့ကို တွေ့ထိရလေသည်။ မြေပေါ်သို့ ခြေကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လည်စည်းအနီကလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ကလေးမကလေးများသည် လက်ကို လာဆွဲကာ ပန်းခိုင်ကြီးကို လာပေးကြလေသည်။ မနှစ်က မျက်နှာသိ တရုတ်မိတ်ဆွေများကို လှမ်း၍ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

ပါမောက္ခတစ်ဦးသည် လူကြားထဲမှ တိုးဝှေ့လာပြီး “ခင်ဗျားရဲ့ ဂန္ဓာလရာဇ် ဘာသာပြန်ကို မနက်ကပဲ ဖတ်ရတယ်” ဟု ပြုံးရယ်ကာ အာလပသလ္လာပ ပြောနေသည်။ လေဆိပ်ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ဝင်လျှင် ‘ကမ္ဘာလုံး တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း’ တေးသံကို ကြားရသည်။

မွှေးမြသော တရုတ်လက်ဖက်ရည်၊ ပန်းအလှနှင့် ချိုသော ရွှင်ပျသော အပြုံးများ၏ အလယ်သို့ ရောက်ရပြန်ပေပြီ။

နိုင်ငံပေါင်းစုံ၊ လူပေါင်းစုံ၊

ဤအာရှနှင့် ပစိဖိတ်ဒေသ ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီးသို့ ၃၇ နိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ် ၃၆၇ တက်ရောက်၍၊ လေ့လာသူနှင့် ဧည့်သည် တော်များပါပေါင်းလျှင် ၄၂၉ ဦး ရှိပေသည်။ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ အယ်ဂျီးရီးယား၊ ဘရာဇီးစသော ပြည်များမှ ဧည့်သည်များ၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ဌာနချုပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမား သမဂ္ဂများ အဖွဲ့ချုပ်၊ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ဒီမိုကရက် အမျိုးသမီးအဖွဲ့ချုပ်၊ ကမ္ဘာ့ရှေ့နေဝတ်လုံများ အဖွဲ့ချုပ်၊ ကမ္ဘာ့လူငယ်များ အဖွဲ့ချုပ်၊ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသား

သမဂ္ဂများ အဖွဲ့ချုပ်၊ နိုင်ငံပေါင်းစုံ သတင်းစာဆရာများ အဖွဲ့ချုပ်၊ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းဆရာသမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ် စသော အဖွဲ့အစည်းများမှ ကိုယ်စားလှယ် ပုဂ္ဂိုလ်များပါပေါင်းလျှင် ၄၂၉ ဦး ရှိပေသည်။

ကိုယ်စားလှယ် စေလွှတ်သော နိုင်ငံများမှာ။

(၁) သြစတြေးလျ၊ (၂) ဗမာပြည်၊ (၃) ကနေဒါ၊ (၄) သီဟိုဠ်၊ (၅) ချီလီ၊ (၆) တရုတ်ပြည်၊ (၇) ကိုလံဘီယာ၊ (၈) ကော့ စတာရိကား၊ (၉) ဆိုက်ပရပ်၊ (၁၀) အီကွေဒေါ၊ (၁၁) အယ်ဆာဗေးဒေါ၊ (၁၂) ဂေါတမဲ လား၊ (၁၃) ဟွန်ဒူရာစ်၊ (၁၄) အိန္ဒိယပြည်၊ (၁၅) အင်ဒိုနီးရှား၊ (၁၆) အီရန်၊ (၁၇) အီရတ်၊ (၁၈) အစ္စရေး၊ (၁၉) ဂျပန်၊ (၂၀) ခမာ၊ (၂၁) ကိုရီးယား၊ (၂၂) လာအို၊ (၂၃) မလေးယား၊ (၂၄) မက္ကစီကို၊ (၂၅) မွန်ဂိုလီးယား၊ (၂၆) နယူးဇီလန်၊ (၂၇) နီကာရာဂါ၊ (၂၈) ပါကစ္စတန်၊ (၂၉) ပနားမား၊ (၃၀) ပီရူး၊ (၃၁) ဖိလစ်ပိုင်၊ (၃၂) ဆီးရီးယားနှင့် လက်ဘနွန်၊ (၃၃) ယိုးဒယား၊ (၃၄) တူရကီ၊ (၃၅) ဆိုဗီယက်၊ (၃၆) အမေရိကန်၊ (၃၇) ဗီယက်နမ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အာဖဂန်နစ္စတန် နှင့် နီပေါပြည်မှ ကိုယ်စားလှယ်များကား မရောက်ကြသေး၍ မပါဝင်နိုင်ကြ။ ဤ (၃၇) နိုင်ငံမှ စေလွှတ်သော ကိုယ်စားလှယ်များမှာ အစိုးရအရာရှိများ မဟုတ်ကြ၊ လူထုအဖွဲ့အစည်းများက ရွေးကောက် တင်မြှောက်ကြသော ပြည်သူ၏ကိုယ်စားလှယ်များဖြစ်ကြ၍ သန်းပေါင်း (၁၆၀၀) သော လူထုကို ကိုယ်စားပြုပေသည်။

ကိုယ်စားလှယ်ထဲတွင် လူမျိုးစုံပါဝင်သည်။ ဂန္ဓီ၏ တပည့် ကွန်ဂရက်ခေါင်းဆောင်ဟောင်း၊ သီဟိုဠ်ရဟန်းတော်၊ သြစတြေးလျမှ လယ်သမား၊ ကက်ရှ်မီးယားမှ ကဗျာဆရာကြီး၊ မက္ကစီကိုမှ နက္ခတ် သျှတ္တရဆရာ၊ မွန်ဂိုလီယန် ဆရာဝန်၊ အီရန်မှ ပါမောက္ခ၊ အင်ဒိုနီးရှားမှ သစ်

တောအရာရှိ၊ ကိုရီးယားမှ ကချေသည်မ၊ ပါကစ္စတန်မှ သတင်းစာဆရာ၊
 ယိုးဒယားမှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်၊ ဗီယက်နမ်မှ ပြောက်ကျားစစ်
 ဗိုလ်၊ အမေရိကန်မှ စက်ဆရာနှင့် အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်၊
 ချီလီပြည်မှ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ၊ ကနေဒါမှ အဆိုတော်၊ ကိုလံဘီယာမှ
 ကုလသမဂ္ဂ ကိုယ်စားလှယ်နှင့် ပညာရေးဝန်ကြီးဟောင်း၊ တရုတ်ပြည်မှ
 ပန်းချီဆရာ၊ ဟွန်ဒူးရားမှ ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ ဂျပန်မှ ပြဇာတ်မင်းသား၊
 ဆီရီးယားမှ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်... စသည်ဖြင့် အရပ်ရပ်မှ လူအစား
 စားသည် “စစ်မဖြစ်အောင် အဘယ်ပုံ တားဆီးရမည်နည်း” ဟူသော
 အဖြေကို စဉ်းစားရန် တူညီ၍ ညီလာခံသို့ တက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာသာဝင်အမျိုးမျိုး ပါဝင်ကြ၍ ညီလာခံကျင်းပနေစဉ် ခရစ်
 ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ မွတ်ဆလင်ဗလီ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းသင်္ခမ်း
 စသည်များသို့ သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရသည်။ အစားအသောက်လည်း
 ထို့အတူပင်။ မွတ်ဆလင်ဟိန္ဒူစသည်များအတွက် သီးသန့်ထားပေးရ
 သည်။ ပီကင်းဟိုတယ်နှင့် လူမဆံ့၍ အရက် (၄၄) အတွင်း (ဆေးသုတ်
 မွမ်းမံ ခြင်းမပါ) အပြီးဆောက်သော ‘ငြိမ်းချမ်းရေးရိပ်မြုံ’ အမည်ရှိ
 ဟိုတယ်ကြီးကို ဆောက်ပေးထားရသည်။ အမေရိကန်မှ ဗိသုကာဆရာ
 ဟင်နရီဝီကော့က ‘အံ့သြဖွယ်’ ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ဤငြိမ်းချမ်းရေး၊ ညီလာခံကြီးအား ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ထောက်ခံ
 ကြောင်း၊ အောင်စေကြောင်း ဆုတောင်းပတ္တနာပို့ကြသော သဝဏ်လွှာ
 နှင့် သံကြိုးစာပေါင်းမှာ ၁၂၀၀ ကျော် ရှိပေသည်။

မေတ္တာနှလုံးမှ ချစ်ရေစဉ်

ညီလာခံကြီးကို နန်းတော်ဆောင်တစ်ခုတွင် မွမ်းမံပြင်ဆင်ပြီး
 ကျင်းပစေသည်။ ပြည်သူ့အစိုးရဖွဲ့စည်းကြောင်း ကြေညာသော နိုင်ငံ

ရေးညှိနှိုင်းမှု၊ ပြည်သူ့ညီလာခံကြီးသည် ဤနေရာမှာပင် ကျင်းပခဲ့သည်။ ကတ္တီပါအနိဖြင့် လှပသော ထိုင်ခုံများတွင် ဘာသာစကား ၅ မျိုး နားထောင် နိုင်သော နားကြပ်ကိရိယာများဖြင့် တပ်ဆင်လျက် သားနားလှပေသည်။

အစိမ်း၊ အပြာ၊ အနီ၊ အဝါ၊ ပန်းဖော်ထားသည့် ကျောက်စိမ်း၊ ကျောက်ဝါ ဘောင်ခတ်ထားသော စင်မြင့်မျက်နှာစာဝယ် လိမ္မော်ရွှေ ရောင်ဖဲကတ္တီပါတွန်းများဖြင့် တိုင်ဖုံး၊ နဖူးစည်းများ အထပ်ထပ် ဆင်ယင် ထားသည်။ ကောင်းကင်၌ နီလာအရောင်အပြာကို နောက်သားခံလျက် ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာ ပီကာဆို၏ ချိုးဖြူငှက်ကို ထင်းခနဲပေါ်နေ၏။ ချိုးဖြူကို ရံလျက် ၃၇ နိုင်ငံများ၏ အလံကို စိုက်ထူထားသည်။ ဤချိုးဖြူပန်းချီကား အောက်ခြေမှ ဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့၏ အဆင့်ဆင့်နေရာများ ရှိသည်။ ဤနေရာကို လှပသော သစ္စာပန်းခိုင်များဖြင့် စီရင် ဝန်းပတ်ထားသည်။ စင်မြင့်အလယ်တွင်ကား စကားပြောရန် ဓာတ်ခွက်စားပွဲရှိပေသည်။

ချိုးဖြူငှက်သည် နိုင်ငံပေါင်းစုံအလံများ၏ လေအဟုန်ဝယ် ပျံသန်းကာ ၃၇ ခုသော ပန်းရံများပေါ်၌ နားလျက်ရှိသည်။ ဤသစ္စာပန်းခိုင်များကား အနာဂတ်ပန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ စစ်မက်ကင်းသော ငြိမ်းချမ်းသာယာသည့် ကမ္ဘာကြီးတွင် ဤမေတ္တာပန်းများသည် ဖူးပွင့်ကြလိမ့်မည်။

အမေရိကန်ငြိမ်းချမ်းရေး ကိုယ်စားလှယ်က ကိုရီးယား ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား မေတ္တာသစ်ပင်တစ်ပင် လက်ဆောင်ပေးသည်။

“ရဲရင့်ခြင်းကို ချီးကျူးမြတ်နိုး၍ ကြမ်းကြုတ်ခြင်းကို မုန်းတီးသော ငါတို့အမေရိကန်ပြည်သူသည် ကိုရီးယားမြေဝသုန်၌ စိုက်ပျိုးရန် ဤသစ်ပင်ကို ပေးအပ်ပါ၏။ စွန့်စားရဲဝံ့သော သင်တို့၏ သွေးဖြင့် လိမ်းကျံသဖြင့် မြင့်မြတ်စွာသော ကိုရီးယားမြေ၌ ဤသစ်ပင်ငယ်ကို ပျိုးပါဘိ။ ဤသစ်ပင်သည် သင်နှင့်ငါတို့၏ ချစ်ဆွေမေတ္တာစိတ် ကြီးထွားဘိသကဲ့သို့ ကြီးထွားပါစေ။ ဤသစ်ပင်သည် အခွန်ရှည်ကာ ဖွံ့ဖြိုးဝေဆာလျက်

စိမ်းရွန်းစိုလန်းသော အကိုင်းအခက်အညွန့်အရွက်အောက်၌ သင် ကိုရီးယားတို့၏သားသမီး အငြောင့်အတက်များသည် ဘေးကင်းစွာ လျှင်၊ လှပစွာလျှင်၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာလျှင် တည်ရှိကြပါစေသ တည်း...” ဟူ၍ အမေရိကန်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က လက်ဆောင်အပ်စကားတွင်တုန်ရီစွာမြွက်ကြားလေသည်။ ထို့နောက် အမေရိကန်နှင့် ကိုရီးယားတို့သည် စင်မြင့်ပေါ်၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ရမ်းကြ သည်။ ညီလာခံ ပရိသတ်ကြီးကား ဩဘာသံမဏိအောင် ထောမနာခြင်း ပြုကြသည်။ ညီလာခံခန်းမကြီးသည် ပဲ့တင်ထပ်၍ နေ တော့သည်။ ဤပဲ့တင်သံကား လူတို့၏ နှလုံးတွင်းမှ ရိုက်ခတ်ပွင့်လှ် ကျလာသော မေတ္တာလှိုင်းတံပိုးသံပင်တည်း။ ဤသစ်ပင်ကား မေတ္တာ ပန်းပင်တည်း။

ဟိန္ဒူမွတ်ဆလင် အဓိကရုဏ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကက်ရှိုမီးယား ဂျင်မူး ပြဿနာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်း၌ မသင့်မြတ်ခဲ့သော ပါကစ္စတန်နှင့် အိန္ဒိယ ကိုယ်စားလှယ်များသည် ပါကစ္စတန် အိန္ဒိယ တွဲဖက်ကြေညာချက် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။

“အိန္ဒိယ ပါကစ္စတန်၌ ပေါ်ပေါက်သော ပြဿနာဟူသ၍ ခြွင်းချက်မရှိ ငြိမ်းချမ်းသော နည်းနာဖြင့်သာလျှင် ဖြေရှင်းနိုင်သည်။ ဖြေရှင်းရမည်ဟူ၍ ငါတို့သည် မြဲမြံခိုင်မာစွာ ယုံကြည်သည်ကို ကြေညာ ခြင်း ပြုအပ်ပါကြောင်း...” စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည့်တွဲဖက် ကြေညာ ချက်၌ ပါကစ္စတန်ပြည်ကိုယ်စား မွတ်ဆလင်မြေပိုင်ရှင်ကြီး ရှရစ်က လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယကိုယ်စား ကွန်ဂရက်ခေါင်းဆောင်၊ နေရူးအစိုးရ စီးပွားရေးအရာရှိဟောင်း ဒေါက်တာ ကီချလူးက လည်းကောင်း၊ အသီး သီး အူရဒူ ဟိန္ဒူဘာသာများဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။

အိန္ဒိယ ကိုယ်စားလှယ် ကီချလူးက ပါကစ္စတန် ကိုယ်စားလှယ်

ရှုရစ်အား ကက်ရှိုမီးယားပြည်ဖြစ် ယွန်းသေတ္တာ လက်ဆောင်ပေး၍
ရှုရစ်ကတစ်ဖန် ကီချလူးအား သူတို့ပန်ဂျပ်နယ်ထုံးစံလေ့အရ ညီအစ်ကို
သွေးစည်းမှု အမှတ်အဖြစ် ရွှေချည်ပန်းထိုး ဦးထုပ်နှင့် ပီကင်းတွင် ဆုံ
တွေ့ရသည့်လက်ဆောင်များ အထိမ်းအမှတ်အသီးသီး ပေးကြသည်။

ထို့နောက် အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန် ကိုယ်စားလှယ်များသည်
အချင်းချင်း ပွေ့ဖက်ကြလေသည်။ သူတို့၏ပါးပြင်၌ မျက်ရေများပင်
စီးကျသည်အထိ စိတ်ထိခိုက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်
ကမူ လူတို့၏နှလုံးမှ စီးကျသော မေတ္တာရေစင်ဟု ထင်သည်။

ကိုရီးယားရှိ အမေရိကန် စစ်သုံးပန်းများက လက်မှတ်အသီးသီး
ထိုးကြ၍ “ပွန်မန်းဂျူးတွင် ဆွေးနွေးလျက် ရှိသော စေ့စပ်ရေးသည်
အောင်မြင်သလောက် တိုင်းပြည်များစွာက သန်းပေါင်းများစွာသော
ပြည်သူတွေဟာ ဝမ်းမြောက်ကြပါလိမ့်မည်။” ဟု သူတို့ဆန္ဒကို ညီလာခံ
ကြီးသို့ ပို့ကြသည်။

မလေးယား၌ အင်္ဂလိပ်နှင့်မလေးတို့ကို တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။
သို့သော် မလေးယားကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှာ ကျောင်းဆရာမနှင့် အင်္ဂလန်
မှ ဧည့်သည်တော် မစွန်ဖယ်လတန်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်ချင်း
အပ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်မြင်ရသောအခါ လူတို့၏ မေတ္တာဖြင့် ငြိမ်း
ချမ်းရေးကို တည်ဆောက်နိုင်ပေပြီဟု အားတက်မိသည်။

လူထုတို့ကား စစ်မလိုလား၊ အချင်းချင်း ရန်သူစိတ်လည်း မထား။
အမေရိကန်ကိုယ်စားလှယ်က ကိုရီးယားအား စစ်မဖြစ်လိုပါဟု ဝမ်းနည်း
စွာ ပြောကြားလေပြီ။

အမေရိကန်ပြည် ချီကာဂိုတက္ကသိုလ်မှ ရူပဗေဒပညာကျော် ဂျူး
ဟင်တင်က “ကျွန်မဟာ လောကဓာတ်ပညာသည်တစ်ဦးအနေနဲ့ စစ်
အတွင်းက အဏုမြူဗုံးရုံမှာ လုပ်မိပါတယ်...။ ကျွန်မလက်နဲ့ ထိကိုင်ပြုစု

ခဲတဲ့ ဗုံးဟာ ဂျပန်ပြည် နာကာစကီမှာ ကျေချတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်မဟာ ရှက်လည်း ရှက်ပါရဲ့ “ငါဖြင့် ကြီးမားတဲ့ အပြစ်ကြီး ကျူးလွန် မိပါကလားလို့ ဖြစ်မိပါရဲ့ရှင်” ဟု မျက်ရည်စနှင့် ပြောလေသည်။

ကမ္ဘာဦးမှ ဗြဟ္မစိုရ်တရားသည် ပြန်လည် ထွန်းကားတော့မည် လောဟု အောက်မေ့မိသည်။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ မွတ်ဆလင်များ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မယ်သီလရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များ၊ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း သူတို့ဘာသာ က လူအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်သည့်စစ်ကို ခွင့်မပြုကြောင်း တရားဒေသနာ ဟောကြားသွားကြသည်။

ကိုရီးယား စစ်ရပ်စဲရေး၊ ဂျပန်လက်နက် မတပ်ဆင်ရေး၊ နိုင်ငံခြား စစ်တပ်များ သူများနယ်မြေမှ ရုပ်သိမ်းရေး၊ တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် အပြန်အလှန်ကုန်သွယ်နိုင်သော စီးပွားရေးဆက်ဆံကူးလူးမှု လူထု အချင်း ချင်း ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံရန် ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေး၊ လက်နက် နိုင်ငံကြီး (၅) နိုင်ငံ (အင်္ဂလိပ်- အမေရိကန်- ရုရှား- ပြင်သစ်- တရုတ်) စစ်မဖြစ်စတမ်း၊ (၀၁) ငြိမ်းချမ်းရေး စာချုပ်ချုပ်ဆိုရေးစသောစစ်ကို တားဆီးကာကွယ်သည့်အချက်များကိုမူတည်၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်။

ဒီမိုကရေစီအစည်းအဝေး

ဤအာရှနှင့် ပစိဖိတ်ဒေသငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီးကား ဘယ် နိုင်ငံရေးပါတီက အလုပ်မှ မဟုတ်။ စစ်မလိုလားသူ လူထု၏ ဆန္ဒယူ သော ဒီမိုကရေစီ အစည်းအဝေးကြီးမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ ပြည်သူအများ၏ လိုလားချက်များကို ညှိနှိုင်းသော လူထုညီလာခံကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ‘အနောက်သတင်းစာ’ များကမူကား ညီလာခံသတင်းကို လုံလုံဖုံးကွယ်၍ ထားသူထား၍ ကချိုက လုပ်ကြံစွပ်စွဲကြ၏။ ဥပမာ ‘ဟောင်ကောင်

စတင်းဒတ်' သတင်းစာက “ညီလာခံကြီးသည် စက်တင်ဘာလ (၂၆) ရက်နေ့၌ ဖွင့်လှစ်၍ ဆိုဗီယက်ဝန်ကြီး မိုလိုတော့ဖ်က သဘာပတိပြုလုပ်သည်” ဟု ဖော်ပြသည်ကို ဖတ်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ညီလာခံကြီးမှာ အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်နေ့ ဖွင့်လှစ်၍ မိုလိုတော့ဖ်၏ ဓာတ်ပုံရိပ်မျှ ပင် မတွေ့ရပေ။

ညီလာခံကြီး၏ လုပ်ပုံကိုင်ဟန်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့သော “ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ငယ် (ကော်မရှင်)” ၏ လုပ်ရန် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို အမြွက်မျှတင်ပြပါအံ့။ ညီလာခံကြီး၌ တင်သွင်း ပြဋ္ဌာန်းရမည့် အဆိုများစွာရှိရာ အဆိုအကြမ်းကို ပထမတိုင်းပြည်ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်သော ‘အဖွဲ့ငယ်’ များက သီးသန့်စဉ်းစားဆွေးနွေးပြီးမှ ညီလာခံအစည်းအဝေးကြီး၌ တက်ပြကာ ဆန္ဒကို ရယူ၏။ ကော်မရှင်အဖွဲ့ငယ် (၉) ခု ရှိသည်။ ကိုယ်စားလှယ်များသည် မိမိတို့ စိတ်ဝင်စားသက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့ငယ်တွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခွင့် ရှိသည်။ နေ့ဘက်တွင် ကိုယ်စားလှယ် အသီးသီး၏ မိန့်ခွန်း၊ အစီရင်ခံချက်များရှိ၍ ညဘက်တွင် အဖွဲ့ငယ်များ ထိုင်လေ့ရှိသည်။

‘ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ငယ်’တွင် ဗမာပြည်အနေနှင့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ ပန်းချီဆရာ ဦးအုန်းလွင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ကြသည်။ ဤအဖွဲ့ငယ်၏ သဘာပတိမှ အဓိပ္ပာယ် ကိုယ်စားလှယ်၊ ဒုတိယ သဘာပတိမှာ ပီရူးနှင့် မက္ကစီကို။ အတွင်းရေးမှူးမှာ အီဂွေဒေါ၊ လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူးမှာ တရုတ်ပြည်မှ ဖြစ်ကြသည်။

ပထမညတွင် ကိုယ်စားလှယ်အသီးသီးမှ ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေးအတွက် နည်းလမ်းများကို အကြံဉာဏ်ပေးကြခြင်းဖြင့် သန်းခေါင်ကျော်သွား၍ နောက်တစ်ညရွှေ့ရ၏။ နောက်တစ်ညလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး အကြံပေးနေကြသည်နှင့် သန်းခေါင်ရောက်လာသော်လည်း

မပြီးမပြတ်ရှိနေရာ၊ အဖွဲ့ငယ်ထဲမှ တစ်ဖန် ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေး အဆိုမူကြမ်းကို ရေးဆွဲရန် လူနည်းနည်းနှင့် ‘အဖွဲ့ခွဲ’ တစ်ခု ထပ်ဖွဲ့ရသည်။

ထိုအဖွဲ့ခွဲက ၃-၄ ကြိမ်တိုင် ရေးဆွဲ၍ ရလာသော မူကြမ်းကို အဖွဲ့ငယ်အား တင်ပြရ၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စကားများကြ ပြန်၏။ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ ပြဇာတ်ဆရာ၊ ပါမောက္ခ စသော ပညာတတ် ယဉ်ကျေးမှုဆရာများ ဖြစ်၍ စကားတစ်လုံးကိုပင် အထပ် ထပ် ဝေဖန်စိစစ်နေကြလေသည်။ ဥပမာ နိုင်ငံရေးစကားလုံးများ မပါရန် အကြံပေးသူပါ၏။ ပြင်းထန်သော အသုံးအနှုန်းအစား အများလက်ခံ နိုင်သော ပျော့ပျောင်းသည့်စကားလုံး ထည့်ရန် အဆိုသွင်းသူပါ၏။ လက်တင်အမေရိကန်က ကိုယ်စားလှယ်များမှာ အတော်စေ့စပ်စိစစ်သူ များပေ။

ကော်စတာရိကားမှ ပါမောက္ခတစ်ဦးက “ကျုပ်ဟာ ဘာသန္တရမှုမှာ ပါရဂူတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနှစ် (၃၀) တိုင်းပြည်အကျိုး ဆောင် ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်သားအပေါ်သို့ ဒေါသ သံမပါတဲ့ စကားလုံးကိုသာ စိစစ်သုံးသင့်တယ်” ဟု ပြောလေသည်။ မူကြမ်းထဲ၌ Negative expression ဟု ခေါ်သော ‘ငြင်းပယ်သည့် သဘော’ ပါသည့် စကားလုံးများကို မသုံးရန် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ တစ် ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ငြင်းခုံမှုများနှင့် မဆုံးနိုင်ရှိပြီး ရေးဆွဲထားသော မူကြမ်းမှာလည်း ပြင်လိုက်-ဖျက်လိုက် ဖြည့်လိုက် ဖြုတ်လိုက်ဖြင့် အစိတ် စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေသဖြင့်၊ တစ်ဖန် လူဦးရေ ထပ်တိုးသော အဖွဲ့ခွဲ သစ်တစ်ခု ဖွဲ့ကာပြန်၍ ရေးဆွဲစေပြန်သည်။

ထိုအဖွဲ့ခွဲက ထပ်ထိုင်ပြီး၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ အဖွဲ့ငယ်တွင် တင်ပြပြန်ရာ မူလအကြမ်းထက် တစ်ဝက်လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ အနည်းငယ် ကျစ်လျစ်လာသည်။ သို့သော် အငြင်းပွားကြရင်း သန်း

ခေါင်ကျော်ပြန်သည်နှင့် နောက်တစ်နေ့သို့ ရွှေ့ရသည်။

ဤသို့လျှင် အထပ်ထပ် အပြန်ပြန် စဉ်းစားကြသည်။ ဤအစည်းအဝေးပွဲ ဆွေးနွေးပွဲများ၏ ဒီမိုကရေစီမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အငြင်းပွားလျှင်၊ မဲခွဲ၍ မဆုံးဖြတ်။ များရာမဲ (ဥပမာ-မဲ-၂၀ ကို ၂၁ မဲက နိုင်ခြင်းမျိုး) ဖြင့် နိုင်ခြင်းသည် ဒင်ပြည့်ဒီမိုကရေစီမဟုတ်သေးဟု ယူဆထားကြဟန်တူသည် မကျေနပ်သူ၊ သဘောမတူသူရှိလျှင် မဆုံးဖြတ်သေး။ ထိုမကျေနပ်သူနှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆွေးနွေးကြသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပေးအယူ နားလည်မှုဖြင့် ဆွေးနွေးကြသည်။ အစည်းအဝေးမည်မျှ ကြာလျှင် ကြာသွားပစေ။ မကျေနပ်သူတစ်ယောက်မှ မရှိသည်အထိ၊ အများက သဘောတူမှ ဆုံးဖြတ်လေသည်။ လူနည်းစု သဘောထားကို လေးစားကြသည်။ မကျေနပ်သူကို ကျေနပ်လာသည်အထိ၊ ရှင်းလင်းပြကြသည်။

စာကြောင်းရေ ၄၀ မျှသာ ရှိသော ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးအဆိုကို ဤမျှကြာအောင် ဆွေးနွေးသည်မှာ အများ၏ တစ်ခဲနက် ဆန္ဒနှင့် ကိုက်ညီရအောင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအဖွဲ့ငယ်များက ရေးဆွဲပေးသော အဆိုမူကြမ်းကို နောက်ဆုံးနေ့ (အဆိုနေ့)တွင် ညီလာခံကြီး၌ တင်ပြလေသည်။ ထိုနေရာ၌ သဘောမတူက ကန့်ကွက်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ဥပမာ ‘အမျိုးသား လွတ်လပ်မှု’ အဆို၌ သြစတြေးလျမှ စိန့်ပီတာ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းချုပ် ယေနပ်က စကားပိုဒ် တစ်ခုအတွက်နှင့် “ဒီမိုကရေစီ ကျုပ်စိတ်က ခွင့်မပြု၍ သဘောမတူနိုင်ပါ” ဟု ကန့်ကွက်ရာ ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်သူ ပင်ချင်းက “ကန့်ကွက်သူရှိရင် အခုမဆုံးဖြတ်သေးဘဲ ခေတ္တဆိုင်းထားပါမယ်။ ကန့်ကွက်သူယေနပ်နှင့် ယခင်ကဆွေးနွေးခဲ့သော (အဖွဲ့ငယ်ကော်မရှင်)ဝင်များ ထပ်၍ ဆွေးနွေးကြပါ” ဟု ပြောလေသည်။

အခြားအဆိုများကို တင်သွင်းဆုံးဖြတ်ခိုက် ယေနပ်နှင့် အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ငယ်တို့ ထိုင်ကြရာ နောက်ဆုံး၌ ယေနပ်၏ပြင်ဆင် ချက်ကို လက်ခံ၍ ညီလာခံကြီးအား တင်ပြရာ အများက သဘောတူကြ လေသည်။ ဤသို့လျှင် မကျေနပ်သူ တစ်ဦးမျှမရှိစေရဘဲ အားလုံးသော ကိုယ်စားလှယ်များ၏ ဆန္ဒအရ အဆိုများကို ပြဋ္ဌာန်းကြပေသည်။

ရာဇဝင်ဆုံးဖြတ်ချက်များ

ဤသို့လျှင် ၁၁ ရက်တိုင်တိုင် စဉ်းစားဆွေးနွေးပြီးနောက် အောက် ပါအဆို ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြဋ္ဌာန်းလိုက်လေသည်။ အကျဉ်းချုပ် သဘောမှာ

(၁) ကမ္ဘာ၏ပြည်သူတို့အား ပန်ကြားချက်။ ။ “ငြိမ်းချမ်းရေး ကို လူအားလုံး၏ တွဲဖက်ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ထိန်းသိမ်းရယူ အောင်မြင်ရန် မှာ လောလောဆယ် အရေးတကြီး လိုအပ်သော လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်ပေ သည်။” ဟု ညွှန်ပြကာ “ခက်ထန်သုန်မှုန်သော စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့များသည် ကား၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်တို့၏ဘဝကို အန္တရာယ်ပြုနေ ပေပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာကြီး၏ တဖြည်းဖြည်း စစ်ဘက်သို့ ရွှေ့လျောလာ ခြင်းများကို ဟန့်တား၍ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရယူရန်မှာ လူတိုင်း၏ တူညီ သော တာဝန်ဖြစ်ပေသည်” ဟု ပန်ကြားထားပေသည်။

(၂) ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂသို့။ ။ ကုလသမဂ္ဂကို စစ်ဘေးမှ ကယ် တင်ရန် တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကုလသမဂ္ဂ၏ အခြေခံ စည်းမျဉ်းက ကျူးကျော်သော စစ်များကို တားဆီးကာ ကမ္ဘာကြီး၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်လုံခြုံမှုကို ထိန်းသိမ်းရန် ချမှတ်ထားခဲ့ပေသည်။ ကုလ သမဂ္ဂသည် စစ်ဘေးမှ ကယ်တင်ပါရန် “ပြည်သူ့အပေါင်းက တောင်းဆို အပ်ပါကြောင်း” ဟု ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ထားပေသည်။

(၃) ကိုရီးယားပြဿနာအဆို။ ။ ကိုရီးယားစစ် ရပ်စဲရေး၊ နှစ်ဘက်စလုံး အပစ်အခတ်ရပ်စဲရန်၊ သုံးပန်းများ အသီးသီး ပြန်ပို့ရန်၊ နိုင်ငံခြား စစ်တပ်အားလုံး ကိုရီးယားမြေမှ ရုပ်သိမ်းရန်။

(၄) ဂျပန် ပြဿနာအဆို။ ။ ဂျပန်နှင့် တိုင်းပြည်အားလုံး ငြိမ်းချမ်းရေး စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြရန် ဂျပန်လက်နက်တပ်ဆင်ခြင်း မပြုရန်၊ ဂျပန်မှ နိုင်ငံခြား စစ်တပ်များ ရုပ်သိမ်းပေးရန်၊ ဂျပန်နှင့် အခြားတိုင်း ပြည်များ ကုန်သွယ်ရေး၌ ကန့်သတ်ထားသည်ကို ပယ်ဖျက်ရန်။

(၅) အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးအဆို။ ။ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးသည် ခွဲ၍မရသော အရေးဖြစ်ပေရာ တိုင်းပြည် များ၌ နိုင်ငံခြားစစ်အုပ်ချုပ်မှု၊ စစ်တပ်ချထားမှုများ မရှိသော တိုင်းပြည် တိုင်း၏ လွတ်လပ်ရေးကို လေးစားရမည်။ ကျူးကျော်သော စစ်များ ရပ်စဲရမည်။ သိမ်းပိုက်ထားသော စစ်တပ်များ ထွက်ခွာရုပ်သိမ်းပေးရ မည်။ တိုင်းပြည်တိုင်း သူ၏သဘာဝပစ္စည်းများကို သူသာ အုပ်ချုပ်၍ လွတ်လပ်စွာ ကုန်သွယ်ရောင်းဝယ်မှု ရှိပေရမည်။

(၆) ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေး အဆို။ ။ ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေး ဖြင့် လူမျိုးများ အချင်းချင်း နားလည်မှုရရှိကာ မေတ္တာစိတ် ပွားများလာ မည်။ တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် နားလည်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ခိုင်မြဲစေမည်။

(၇) စီးပွားရေးဆက်ဆံမှု အဆို။ ။ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့ခြင်း။ ဈေးနာချုပ်ကိုင်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေသည်ကို ပယ်ဖျက်ရန်။ တူညီသော အခြေခံ၊ အပြန်အလှန်အကျိုးရှိသော အခြေခံဖြင့် တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် ကုန်သွယ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဆက်ဆံမှုများ ပြုကြရန်။

(၈) အမျိုးသမီး အခွင့်အရေးနှင့် ကလေးများ၏ ဖွံ့ဖြိုး ချမ်းသာရေး အဆို။ ။ စစ်ဒဏ်ကို ကလေးနှင့် အမျိုးသမီးများသည် ခံကြရသည်။ ကလေးများကို ဖွားမြင်ပေးသော မိန်းမများသည် စစ်၏

ရန်သူများ ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေးရရန်နှင့် တန်းတူအခွင့်အရေး ရရန်အတွက် ညီညွတ်စည်းရုံးကြရန်။

(၉) ကြီးငါးကြီး ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်ချုပ်ဆိုရေးအဆို။ အမေရိကန်၊ ဆိုဗီယက်၊ တရုတ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်စသော နိုင်ငံကြီးငါးနိုင်ငံ စစ်မဖြစ်စတမ်း ငြိမ်းချမ်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် အရေး။

(၁၀) ပြည်သူများ၏ ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံအဆို။ ဗီယင်နာမြို့တွင် ဒီဇင်ဘာလ၌ ကျင်းပမည့် ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီးသို့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ပြည်သူအားလုံး၊ လူတန်းစားမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းမရွေး ပါဝင်တက်ရောက်ကြရန်။

(၁၁) ငြိမ်းချမ်းရေး ဆက်သွယ်မှုကော်မတီ ဖွဲ့စည်းရန်အဆို။ အာရှတိုက်နှင့် ပစိဖိတ်ဒေသတစ်ဝန်းရှိ တိုင်းပြည်များ၏ ငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှုများ အချင်းချင်းဆက်သွယ်မှုရရှိရန် ရည်ရွယ်၍ အမြဲတမ်း ငြိမ်းချမ်းရေး ဆက်သွယ်မှုကော်မတီ” တစ်ရပ် ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ရန်။

သန္တရောင်

ညီလာခံကြီး၏ နောက်ဆုံးရက်မှာ အဆိုနေ့ဖြစ်ရာ လင်းအားကြီး (၃) နာရီခွဲမှ ဆုံးတော့သည်။ တစ်ညလုံး အဆိုများကို ဝေဖန်ကြ၊ ပြင်ဆင်ကြနှင့် ဇွဲဖြင့်လုပ်ကြသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၍ မအိပ်ချင်ကြ။ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် တက်ကြွ၍ပင် နေကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးရတော့မည် ဟူသော ယုံကြည်အချက်က အကြောအခြင်များအား လန်းဆန်းစေ သည်။

နောက်ဆုံးနိဂုံးချုပ် အစည်းအဝေးကို ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက သဘာပတိပြုလုပ်သည်။ အဆိုများ အားလုံးအတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းပြီးသောအခါ ဆရာကြီး ထလေသည်။ အတွင်းရေးမှူးချုပ် လူနင်အိက ပြုံးကာ အသာဖေးမ၍ ထစေသည်။

ဆရာကြီး “မင်္ဂလာရက်မြတ် အခါကြီးမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံ ကြီး အောင်မြင်တဲ့အတွက် ဆရာ အထူးဝမ်းမြောက်ပါတယ်” ဟု နိဂုံး ချုပ်မိန့်ခွန်းကို မြွက်ကြားပြီးသောအခါ အားလုံးမတ်တတ်ရပ်ကာ ဩဘာပေးကြသည်။

ခန်းမတစ်ခုလုံး တော်တော်နှင့်မစဲဘဲ ပဲ့တင်ထပ်နေတော့သည်။ ဘင်ခရာသံက ငြိမ်းချမ်းရေးတေးကို သီကျူးကြပေပြီ။ ဘယ်ကပေါ်လာ သည်မသိ၊ လည်စည်းနီနှင့် ကလေးများသည် ဗြုန်းခနဲ ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြ၏။ ကိုယ်စားလှယ်တိုင်းအား ပန်းများပေးကြသည်။ ကလေးမကလေးသည် သူ့ကိုင်လာသောပန်းကဲ့သို့ ပျိုမျစ်လန်းရွှင်စွာ ဆရာကြီး၏ ဖြူဖွေးသော နှုတ်ခမ်းမွှေးအောက်၌ ခေါင်းခွေ့ကာ ဖက် ထားလေသည်။

အပြင်၌ကား အေးမြလှတော့သည်။ ညီလာခံခန်းမကြီးမှ ဟိုတယ် ပီကင်းသို့အပြန် ကားပေါ်သို့ သီချင်းဆိုလာကြသည်။ ပီကင်းမြို့ကြီး ကား အိပ်စက်နေပေပြီ။ နန်းတော်ကြီး၏ မြို့ရိုးနီမှာ မြူဖြင့် မှုန်ဝါးဝါး ထင်နေသည်။

“ညီလာခံကြီးရဲ့ ရာဇဝင် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ။
ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး ထစ်ချုန်းကာ-
ကျူးကျော်ခြင်း စစ်ပွဲများရဲ့ အမြောက်သံကိုပါ
လွှမ်းမိုးဟန့်တားကာ
ငြိမ်းချမ်းရေး မုချအောင်မြင်မှာ...”

ရန်နိုင်စိန်စပ်ဆိုသော သီချင်းကို အားလုံးဝိုင်းဆိုလာသည့်အသံ မှာ လမ်းပေါ်တွင် မြည်ဟီးနေသည်။ အရှေ့ဘက်မှာ နီစွေးသော လင်းအရုဏ် သန္တာရောင်ကား ပြေးလာလေပြီ။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် ပြည်သူ

(၁)

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လေးစားကြသည်။ လေးစားကြသဖြင့် ပူဇော်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စတာလင် နိုင်ငံတကာ ငြိမ်းချမ်းရေးဆု၊ (မြန်မာ့ငွေ တစ်သိန်းခန့် ရသည်။) ဒေါက်တာဘွဲ့။ ယင်းသို့ လေးစားခြင်းမှာ ဆရာကြီးကို မြန်မာပြည်သူများက လေးစားမြတ်နိုးကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်သူတို့၏ လေးစားခြင်း ဂုဏ်သတင်းသည် ကမ္ဘာသို့ ပျံ့နှံ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးကို ပြည်သူများက လေးစားကြည်ညိုခြင်းမှာ ဆရာကြီး၌ မည်သို့သော ဝိသေသများ ရှိသောကြောင့်ပါလဲ။

* * *

၁၉၅၅၊ တပေါင်းလ။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ တော်တော်စောစောပင် ဆင်းလာခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် မီးရထားစကြိုသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ခရီးသည်များဖြင့် ပြည့်လျှံလျက် ရှိနေပေ

ပြီ။ လူကြားထဲ၌ ဆရာကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဆရာကြီးနှင့်အတူ ဆရာတော် ဦးပါမောက္ခလည်း ပါသည်။ ဆရာကြီးမှာ ကျွန်တော့်ထက် ပင် စောရောက်နေသည်။ မနက်ဖြန် ပြည်တွင် ကျင်းပမည့် ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံသို့ တက်ရောက်ရန် ဘူတာသို့ ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ထူးခြားသည်။ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ ရစ်ရုံရစ်သဖြင့် ခပ်ပွပွ ရွှေဖလားရောင် ခေါင်းပေါင်း၊ ပင်နီရင်စေ့၊ လုံချည်အကွက်။ မျက်နှာမှာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကြည်လင်ရွန်းပသည်။ ဖြူလွသော နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မျက်တောင်မွေးများကလည်း ခန့်ညားထည်ဝါစေသည်။ အသက်ကြီးရင့်သော်လည်း တင့်တယ်ဝင်းပသော ဟန်ပန်၊ အဝေးမှပင် ဆရာကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ထွန်းတောက်နေပေသည်။ လပြည့်ဝန်းသာနေသည်။ နေမင်းကြီး ထွက်နေသည်။

“ဆရာကြီး ရောက်တာ ကြာပလား”

“ခုတင်ပဲကွ... အေး...”

ဆရာကြီးအသံမှာ ပျော့ပျောင်း၍ ခပ်တိုးတိုး။

လူအများမှာ နေရာမရသဖြင့် ပြေးလွှားနေကြသူနေကြ၊ အထုပ်အပိုး တိုးလိုးတွဲလောင်း၊ အိပ်ရာလိပ်ထမ်းပြေးသူ၊ ထမင်းချိုင့်ဆွဲသူ၊ လွယ်အိတ်လွယ်သူ၊ ဟိုသွားဒီလာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း နေရာမရ။ ဘယ်တွဲတက်ရမှန်းမသိ။

မီးရထား အရာရှိအဝတ်အစားနှင့် လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ နား ရောက်လာသည်။ ခါးကလေး ညွတ်ကာ ဆရာကြီးအား ရိုသေလေးစားသော အမူအရာဖြင့် ကြိုကြိုရိုရို။ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆရာကြီး နေကောင်းပါရဲ့လား”

“အေး...အေး၊ နေကောင်းပါတယ်”

“ဆရာကြီးနေရာ မရဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကြွပါ ဆရာကြီး... ကျွန်တော်တို့စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ လက်မှတ်လည်း မဝယ်ပါနဲ့။”

မီးရထားအရာရှိသည် ကျွန်တော်တို့အား ဘယ်သူမှမရှိသော အတွဲသို့ ခေါ်ကာ နေရာပေးသည်။

မီးရထား အရာရှိသည် လမ်းတွင် ကျွန်တော့်အား “ကျွန်တော်အဝေးကြီးက ကြည့်နေတာ... ဆရာကြီးမှန်း သိပါတယ်”

ဆရာကြီးအား နေရာခေါ်ပေးသော တွဲမှာ မီးရထား အရာရှိများ စီးသော တွဲအခန်းဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြား ထားသည်မသိ၊ ဘူတာဆိုက်တိုင်း ဂတ်ဗိုလ်များ လာရောက်ကာ ဆရာကြီးအား နှုတ်ဆက်သည်။ ဘာအကူအညီပေးရမလဲဟု မေးသည်။

ပြည်သို့ ညနေဆောင်း နေရီရီတွင် ရထားဆိုက်သည်။ ရထားဝင်လာသောအခါ အိုးစည်သံများကို ကြားရသည်။ ကောင်းကင်အပြာနုထက်မှ ချိုးဖြူအလံကလေးများ တလွင့်လွင့်ကို မြင်ရသည်။ ခြိမ်ခြိမ်သဲသဲ၊ သောင်းသောင်းဖြဖြ။

‘ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ
ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေး အခွန်ရှည်ပါစေ...’

တည်းအိမ်နှင့် ဘူတာမှာ သိပ်မဝေးလှ။ ဘူတာရုံမှ တည်းသော အိမ်အထိ လမ်းတစ်လျှောက် ကြိုဆိုကြသည်။ အမျိုးသမီးများသည် နဖူးကို မြေ၌ထိကာ ကိုယ်ကို ဝပ်စင်းပြီး ဆံပင်ကို ဖြန့်ခင်းကြသည်။ ကျွန်တော်ကား ကြက်သီးမွေးညင်းထမိသည်။ ဆရာကြီးကို လူထုက လေးစားကြည်ညိုကြပါကလား။ ဆရာကြီး၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဝါဒကို လူထုက ထောက်ခံကြပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာရင်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပို၍ ယုံကြည်လာမိသည်။ ယုံကြည်ချက်သည် ပို၍ ခိုင်မာလာသည်။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေဟူသော အသံမှာ တစ်လမ်းလုံး ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေပေသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေး မြတ်နိုးသော တကယ့်ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ စီးဆင်းလာသော ဆုတောင်းသံ။

ထိုနှစ်မိုးလက ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးနှင့်အတူ၊ ဟင်္သာတကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံသို့ တက်ခဲ့ရသည်။ ဟင်္သာတမှ အပြန်လေွန်တွင် ခရီးတစ်ထောက် နားကာ ငြိမ်းချမ်းရေးတရား ဟောကြသည်။ ရန်ကုန်သို့ အပြန်၌ မနက်ဘက် သင်္ဘောဆိပ်သို့ လာနေရာ နောက်ကျနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တံတားပေါ် ရောက်သောအခါ သင်္ဘောသည် ကမ်းမှ ခွာစပြုပြီ။ ဆရာကြီး လာနေသည်ကို မြင်သောအခါ သင်္ဘောဆလင်က ကုန်းဘောင်ထိုးကာ စောင့်နေသည်။ ဆရာကြီး တက်ရလွယ်အောင် ကုန်းဘောင်ကိုလည်း လူရှင်းထားသည်။ ကုန်းဘောင်ပေါ်မှ ခရီးသည်များမှာလည်း ဆရာကြီးကို ကြိုဆိုသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ကား အေးမြ၍ နေပေသည်။

(၂)

ကျော်ကြားသော၊ သို့သော် မတူခြားနားသော လူပုဂ္ဂိုလ်နှစ်စားနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာရာဇဝင်ကျမ်း၌ စကားအသုံးအနှုန်း နှစ်မျိုး ရှိပေသည်။ တစ်မျိုးကို 'ရှင်ဘုရင့်ဘုန်း မိုးသို့ချုန်း'။ နောက်တစ်မျိုးက 'နေလိုလလို ထင်ရှားသော'။ ရှင်ဘုရင်၌ သန်လျက်ရှိမည်။ အာဏာရှိမည်။ ထို့ကြောင့် မိုးသို့ချုန်းနိုင်မည်။ နေလိုလလိုဟူ၍ သြဇာရှိသည်။

ပြည်သူထဲက၊ အာဏာသည် မတည်မြဲ၊ ပြည်သူထဲ၌ အမြစ်မတွယ်သ၍ မတည်မြဲ၊ သြဇာကား ရှည်တည်သည်။

ရှင်ဘုရင်ကို မော်မကြည့်ဝံ့။ မှူးမတ်များက မှန်ပျံ့ဘုရားဟု သံတော်ဦး တင်ကြရသည်။ ဖိန့်ဖိန့်တုန်ကြရသည်။ မိုးသို့ချုန်း။ နေနှင့် လကိုမူကား၊ ပြည်သူလူအများက တောင့်တကြသည်။ ကြည်ဖြူကြသည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသည်။ ပြည်သူအနေနှင့် လကို မကြောက်ကြ။ နေသည် အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းရောင်ပေးသူ၊ ရဲရင့်သန်စွမ်းအောင် အားမာန်ပေးသူ။ လသည် အေးမြသာယာသည်။ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးသည်။

နေလိုလလို ထင်ရှားသူကား၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ဗိသုကာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မိုင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကြီးသည် လူသားသတ္တဝါ ဖြစ်သောကြောင့် ပြည်သူများ၏ နှလုံးသားထဲ၌ ထွန်းလင်းတောက်ပ ခြင်း၊ အေးမြသာကြည်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အနောက်နိုင်ငံက ဆရာကြီး ကို ဝိသသေပြုရာ၌ တညီတညွတ်တည်းပင် 'ကြီးမြတ်သော မဟာ လူသား မေတ္တာဝါဒီ' ဟု ဖော်ပြကြပေသည်။ သူတို့၏ ဘာသာစကား ၌ လူသားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ဆောင်ကြဉ်းသူ၊ လူသားတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်သူ၊ လူသားတို့အပေါ်သို့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မေတ္တာထားသူ၊ တစ်လောကလုံး၏ တိုးတက်ရေးကို စွမ်းဆောင်သူတို့ ကိုသာ သုံးနှုန်းသော အင်မတန်ကြီးကျယ်သော စကားလုံး ဝေါဟာရ တစ်ခုဖြစ်သည်။ တစ်ခေတ်၌ တစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ သုံးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးနှင့်အတူ ပြည်တွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ပြည်ပ၌ လည်းကောင်း ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စအတွက် သွားလာလှည့်လည် ဟောပြောဖူး၍ ဆရာကြီး၏ သြဇာကို ခံစားထိတွေ့ရပေသည်။ တကယ်တော့ ဆရာကြီး၌ အာဏာမရှိ၊ သြဇာသာ ရှိသည်။ ဆရာကြီး၏ သြဇာ စွမ်းပကားကလည်း နည်းသည်မဟုတ်။ သွားလေရာ ဆရာကြီးကို လေး

စားကြည်ဖြူကြသည်။ လေးစား ပူဇော်ကြသည်။

ဆရာကြီး၏ သြဇာကား တစ်ပြည်လုံး တစ်ကမ္ဘာလုံးထက် အောက်ဝန်းကျင်ပျံ့နှံ့ ထင်ရှားနေပေသည်။ ဆရာကြီးကို ကြည်ညိုလို့ လားခြင်းသည် ဆရာကြီးကို ကြောက်၍လည်း မဟုတ်။ ဆရာကြီး လက်ထဲ၌ ကြောက်စရာဆို၍ ဘာမှမရှိ။ သံလွင်ခက်၊ ကြာပန်း၊ ချိုးဖြူ နှင့် ကဗျာလင်္ကာသာ ရှိသည်။ ရာထူးရာခံ အခွင့်အရေး ပေးနိုင်၍လည်း မဖြစ်နိုင်။ အမိန့်ပြန်တမ်းဖြင့် မဟုတ်၊ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတို့၏ လက်ထဲ မှ မေတ္တာရေစင် စီးဆင်းလာသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး၏ မေတ္တာဓာတ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးစိတ်ကြောင့်သာ ဆရာ ကြီးအား ပြည်သူတို့က တုံ့ပြန်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မေတ္တာကို မေတ္တာဖြင့် တုံ့ပြန်ပေး၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို နယ်ချဲ့သူများနှင့် သူ၏ လက်ပါးစေ လက်တစ်ဆုပ်စာကလွဲလျှင် ကမ္ဘာပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက လိုလားတောင့် တကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးတည်းဟူသော ငြိမ်း ချမ်းရေးတမန်တော်ကြီးကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ် ပြည်သူတို့ကပါ တောင့်တ ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နေနှင့်လသည် ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး၌ ထွန်းလင်း တောက်ပအောင် ကြည်မြဲသည် မဟုတ်ပါလား။

(၃)

ဆရာကြီးသည် သူ၏သြဇာကို မည်သို့ ထူထောင်လေသနည်း။ ဆရာကြီးသည် ပြည်သူလူထု၏ ကြီးမားသော ငြိမ်းချမ်းရေး ဆန္ဒ (၀၁) ဒီမိုကရေစီဆန္ဒအရ မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးမပါဘဲ ဆောင်ရွက် သည်ကို ပြည်သူတို့က ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ ဆရာကြီး၏ ဆန္ဒ သည် ပြည်သူတို့၏ဆန္ဒ။ ဆရာကြီး၏ဆန္ဒသည် ပြည်သူတို့၏ဆန္ဒနှင့် ခေတ်တိုင်း ကိုက်ညီနေသည်။ ဤကား ထူးခြားလှသည်။ ဆရာကြီး၏

ငြိမ်းချမ်းရေး စကားသည် အမိန့်မဟုတ်။ သို့သော် ပြည်သူတို့က ယုံကြည်စွာ လိုက်နာသည်။ ဆရာကြီး၏ ငြိမ်းချမ်းရေးတရားပွဲသို့ အထောင်အသောင်းအသိန်းအသန်းသော ပြည်သူလူထုကြီးက လိုလားလေးနက်စွာ တက်ရောက်ကာ ထောက်ခံကြသည်သာ။

ဆရာကြီး၌ အခြားသော ဩဇာရှိသေးသည်။ ယင်းသည်ကား အခြားမဟုတ်။ ဆရာကြီး၏ စာပေကဗျာဩဇာ ဖြစ်ပေသည်။ အနုပညာ ဩဇာ ဖြစ်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာကြီး၏ လေးချိုးကြီးများသည် ပြည်သူလူထု၏ စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးဖမ်းစားစေနိုင်သည်။ ကျွန်တော်၏ အမှားဆိုလျှင် ဆရာကြီးနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သည်။ သီပေါမင်းနန်းကျသည့်ခေတ်ကို အများသည် ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြနိုင်သည်။ အများက ဆရာကြီးကို 'ကိုမိုင်း' ဟု ခေါ်ဝေါ်သည်။ ကိုမိုင်း လေးချိုးကြီးဟု ပြောတတ်သည်။ ယနေ့ခေတ် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ကျောင်းသားစာပေသမားလေးကလည်း အဘမိုင်း၏ကဗျာဟု ခံစားလျက် ရှိနေသေးသည်။

ဆရာကြီး၏ ငြိမ်းချမ်းရေး (တစ်နည်းဆိုရသော် ဒီမိုကရေစီရေး၊ ညီညွတ်ရေး) လူထုလှုပ်ရှားမှု ဆောင်ရွက်ခြင်းတည်းဟူသော နိုင်ငံရေးနှင့် ဆရာကြီး၏ ကဗျာစာပေတည်းဟူသော အနုပညာတို့ ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ကြီးကျယ်အားကောင်းသော ဩဇာနယ်ပယ်ကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်ထွန်းလာပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ဩဇာသည်၊ ဆရာကြီး၏ ကဏ္ဍသည်၊ ဆရာကြီး၏ ငြိမ်းချမ်းရေးသည် ပြည်သူတို့၏ နှလုံးသားထဲ၌ နေပမာ-လပမာ ထွန်းလင်းတောက်ပဆဲ။ ။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် ကမ္ဘာ

(၁)

တပေါင်းလ။ တောအနံ့ တောင်အနံ့ အင်ကြင်းပွင့်နီများ ဆင်မြန်းထားကြသည်။ ကံ့ကော်ရနံ့သည် သင်းပျံ့နေလေသည်။ နှင်းဇာထဲ၌ အနီနှင့် အဝါတို့လုကာ စကြာလည်နေကြသည်။ ပါးလျသော သစ်ရွက် ရှုပ်တိုက်သံကို ဥဩတေးသွားဖြင့် လိုက်ပေးနေပေသည်။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း မွေးသောလသည် တစ်ရာအကြိမ်သို့ ရောက်လေပြီ။ တပေါင်း တစ်ရာ၊ အင်ကြင်းပွင့် တစ်ရာ၊ ကံ့ကော်ဖူးတစ်ရာ ပြည့်လေပြီ...။

* * *

လွန်ခဲ့သော မတ်လဆန်းက ဖင်လန်ပြည်၊ ဟယ်လစကီးမြို့ရှိ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေး ကောင်စီဌာနချုပ်၊ အတွင်းရေးမှူးများရုံးမှ စာတစ်စောင်ရရှိသည်။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ရာပြည့်ပွဲသဘင်ကို ၁၉၇၆ ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်တွင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး ဆင်ယင်ကျင်းပရန်

ဆုံးဖြတ်ကြောင်း အကြောင်းပြန်ကြားသော စာဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် ယဉ်ကျေးမှု၊ စာပေ၊ အနုပညာနှင့် သိပ္ပံနယ်ပယ်မှ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ရွေးချယ်မြဲဖြစ်ရာ၊ ယခု ၁၉၇၆ ခုနှစ်အတွက် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ အမည်လည်း ပါရှိသည်။ ဆရာကြီးနှင့်အတူပါရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနက်၊ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဂျက်လန်ဒန်၊ ရူမေးနီးယားမှ ပန်းပုဆရာကြီး ဘရန်ကူစီ၊ ရုရှားပန်းချီဆရာကြီး ကွန်ချာလော့စကီး၊ စပိန်တယောဆရာကြီး ပါဘလိုကာစယ်၊ ဆိုဗီယက် အာရုံကြောဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဘာဒင်ကိုးတို့၏ မွေးနေ့နှစ်တစ်ရာနှင့် အခြားသော အိတလီ၊ ဘင်္ဂါလီ၊ ဘူလ်ဂေးရီးယားစသော အနိုင်နိုင်ငံမှ ထင်ရှားကျော်ဇောသောအနုပညာရှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ နှစ် ၁၅၀၊ နှစ် ၂၀၀၊ နှစ် ၂၀၀ စသည်ဖြင့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲသဘင်များလည်း ပါဝင်ပေသည်။

ဆရာကြီး၏ အမည်ကို ဖော်ပြရာ၌ 'မြန်မာကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ တိုင်းပြည်သိ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတိုက်ပွဲဝင် ခေါင်းဆောင်သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း' ဟု ဝိသေသ ပြုထားသည်။

တကယ်ကတော့ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ နာမည်မှာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် ကျော်ကြားသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ၁၉၅၂ က ပီကင်းမြို့တွင် ကျင်းပသော အာရှနှင့် ပစိဖိတ်ဒေသ ငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံကြီး၏ နောက်ဆုံးနေ့ အစည်းအဝေးတွင် ဆရာကြီးက သဘာပတိလုပ်ရသည်။ ညီလာခံကြီးတွင် တင်သွင်းသော အဆိုများ၊ ကြေညာချက်များ အားလုံးကို တစ်ခဲနက် ထောက်ခံကြပြီးနောက် အစည်းဝေးကြီးပြီးဆုံးသော ညဘက်သန်းခေါင်ကျော်၌ ဆရာကြီး၏ နိဂုံးချုပ်စကား၊ ညီလာခံကြီးအထိမြောက်အောင်မြင်သဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်း ဩဘာစကား ဆိုမြွက်ပြီးနောက် စင်မြင့်ပေါ်၌ ထိုင်နေကြသော သဘာပတိအဖွဲ့ဝင် အပြည်ပြည်မှ ကိုယ်စားလှယ်များသည် ဆရာကြီးထံ သွားရောက်ကာ လက်ဆွဲ